

วันฉลองวัดพระวิสุทธิวงศ์ โพนสูง ค.ศ. 2013

(วันเสาร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รัก วันนี้เรามาชุมนุมกันเพื่อถวายเกียรติแด่พระวิสุทธิวงศ์หรือครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นองค์อุปถัมภ์วัดบ้านโพนสูงของเรา ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์เป็นครอบครัวตัวอย่างสำหรับคริสตชนทุกคน เพื่อช่วยพี่น้องให้เข้าใจสิ่งที่พระวรสารวันนี้ต้องการบอกเรา พ่อขออนุญาตเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง เด็กชายคนหนึ่งตกหายพ่อของเขาที่เพิ่งกลับมาจากทำงานว่า “พ่อครับ ในหนึ่งชั่วโมงพ่อทำเงินได้เท่าไร?” พ่อรู้สึกแปลกใจจึงพูดว่า “นี่ลูก ขนาดแม่ของลูกยังไม่ทราบเรื่องนี้เลย อ่ยารบวณพ่อตอนนี้ได้ไหม พ่อเหนื่อยมากพอแล้ว” ลูกชายไม่ยอมและเข้าชี้ต่อไปว่า “แต่พ่อครับ บอกผมหน่อยได้ไหม ได้โปรดเถอะ ผมอยากรู้จริงๆ ว่าพ่อทำเงินได้มากแค่ไหนในหนึ่งชั่วโมง” เพื่อตัดรำคาญพ่อจึงตอบว่า “100 บาท” ลูกชายพูดต่อไปอีกว่า “ขอขอบคุณครับพ่อ ผมขอยืมเงินพ่อสัก 50 บาทได้ไหม” มาถึงตอนนี้พ่อจึงพูดอย่างฉุนเฉียวว่า “นี่คือเหตุผลที่ลูกถามพ่อใช้ไหมเวลานี้ เข้านอนได้แล้ว ไม่ต้องมารบวณพ่ออีก เข้าใจไหม?” เมื่อเข้านอนพ่อคนนั้นนอนคิดถึงสิ่งที่เขาได้พูดกับลูกและรู้สึกผิด “บางทีลูกอาจต้องการซื้อของบางอย่างก็ได้” เขาคิด สุดท้าย เขาลุกขึ้นและไปเคาะประตูห้องลูกชายพร้อมกับถามว่า “ลูก นอนหลับแล้วหรือยัง” ลูกชายตอบออกมาจากในห้องว่า “ยังครับพ่อ ทำไมหรือครับ?” เมื่อเขาเปิดประตูออกมา พ่อยื่นเงินให้เขาพร้อมกับพูดว่า “นี่เงินที่ลูกขอกจากพ่อ” “ขอบคุณครับพ่อ” ลูกชายพูดและรับเงินจำนวนนั้น จากนั้น เขาเดินไปที่หัวเตียงและหยิบเงินอีกจำนวนหนึ่งมาด้วย แล้วบอกพ่อว่า “พ่อครับ เวลานี้ผมมีเงินครบ 100 บาทแล้ว ผมขอซื้อเวลาพ่อสักหนึ่งชั่วโมงได้ไหมครับ?” พระวรสารวันนี้มีบางสิ่งต้องการบอกพ่อคนนั้นและเราทุกคนที่อยู่ที่นี่ด้วย สิ่งนั้นก็คือ เราต้องใช้เวลากับครอบครัวของเรามากขึ้น

นักบุญลูกาเล่าให้เราฟังว่าพระเยซูเจ้ามีพระชนมายุได้ 12 พรรษา ซึ่งเป็นอายุที่เด็กชาวยิวทุกคนต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของบทบัญญัติซึ่งพวกเขาได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษตั้งนั้นนับจากนี้เป็นต้นไป พระองค์ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติและไปแสวงบุญที่กรุงเยรูซาเล็มทุกปีเหมือนผู้ใหญ่ชาวยิวคนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม พระองค์สามารถทำหลายสิ่งหลายอย่างที่ลูกห้ามไว้สำหรับเด็กๆ ชาวยิวในสมัยนั้น มีคนบอกว่าเราจะรู้ว่าลูกของเรากำลังโตขึ้นเมื่อเขาหยุดถามว่าเขามาจากไหนและเริ่มไม่บอกเราว่าเขากำลังจะไปไหน ดูเหมือนว่าพระเยซูเจ้าไม่ได้รับการยกเว้นในเรื่องนี้ด้วย เพื่อฉลองการหลุดพ้นจากวัยเด็กของพระองค์พระเยซูเจ้าทรงเข้าร่วมศึกษาพระคัมภีร์ในพระวิหารโดยไม่ได้บอกบิดามารดา เมื่อบิดามารดาพบพระองค์หลังจากที่เฝ้าตามหาสองวัน สิ่งที่พระองค์ทรงบอกพวกท่านคือ “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในบ้าน



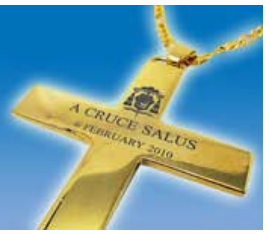
ของพระบิดาของลูก” (ลก 2:49) เราจะเห็นได้ว่าความตึงเครียดและความเข้าใจผิดสามารถเกิดขึ้นได้แม้แต่ในครอบครัวศักดิ์สิทธิ์

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าประหลาดใจอยู่ที่ตอนท้ายของพระวรสารวันนี้เมื่อนักบุญลูกาสรุปสั้นๆ ให้เราฟังว่า **“พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเร็ธกับบิดามารดาและเชื่อฟังท่านทั้งสอง”** (ลก 2:51) เมื่ออายุเพียง 12 พรรษาพระเยซูเจ้าทรงทราบดีแล้วว่าภารกิจของพระองค์คือ การอยู่ที่บ้านของพระบิดาและการทำให้พระประสงค์ของพระบิดาสำเร็จไป จากบททดสอบแรกที่พระองค์ทรงกระทำในกรุงเยรูซาเล็มแสดงให้เห็นว่าพระองค์มีศักยภาพที่จะทำภารกิจดังกล่าวนี้ได้อย่างแน่นอน เพราะ **“ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม”** (ลก 2:48) คำถามเกิดขึ้นว่า ถ้าพระเยซูเจ้าทรงได้รับการอบรมมาอย่างดีและพร้อมที่จะเริ่มภารกิจเปิดเผยตั้งแต่อายุเพียง 12 พรรษา ทำไมพระองค์จึงทรงเสด็จกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธและใช้เวลาถึง 18 ปีแบบซ่อนเร้นภายใต้การดูแลของแม่พระและนักบุญโยเซฟเพื่อรอจนกระทั่งอายุ 30 ปีจึงเริ่มเทศนาสั่งสอนอย่างเปิดเผย 18 ปีดังกล่าวเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานที่เสียไปโดยเปล่าประโยชน์หรือไม่? แน่แน่นอน ไม่ ชีวิตที่ซ่อนเร้นของพระเยซูเจ้าที่เมืองนาซาเร็ธเป็นส่วนหนึ่งของภารกิจของพระองค์บนโลกนี้ เพราะในช่วงเวลานี้เองที่ **“พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และพระพรชทานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์”** (ลก 2:52) พระเยซูเจ้าทรงเทศนาสั่งสอนเพียงแค่ 3 ปี แต่พระองค์ทรงใช้เวลาอยู่กับครอบครัวของพระองค์ถึง 30 ปี ความจริงนี้ชี้ให้เราเห็นว่าพระองค์ทรงให้ความสำคัญกับครอบครัวมากทีเดียว

เราคงไม่ปฏิเสธความจริงที่ว่าทุกครอบครัวต้องทำงานเพื่อความอยู่รอด พ่อแม่ต้องทำงานเพื่อลูกๆ จะมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข แต่ถ้าการทำงานมากเกินไปทำให้ครอบครัวเป็นทุกข์เพราะขาดความรักและความอบอุ่น เราต้องเลือกว่าอะไรต้องมาก่อนระหว่างครอบครัวและทรัพย์สินเงินทอง? หลายครั้งปัญหาเกิดขึ้นเพราะเราเลือกผิดไปพระเยซูเจ้าทรงแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างพระองค์กับบิดามารดาโดยใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับครอบครัว การทำงานหนักเพื่อครอบครัวจะไม่ใช่ข้อพิสูจน์ถึงความรักที่เรามีต่อครอบครัว ถ้าเราไม่ใช้เวลาอยู่กับครอบครัวของเราอย่างเพียงพอด้วย อันตรายที่น่ากลัวอย่างหนึ่งซึ่งคุกคามครอบครัวในสมัยปัจจุบันคือการใช้เวลาอยู่ด้วยกันน้อยเกินไป พ่อแม่หลายคนมัวยุ่งอยู่กับการทำงานจนแทบไม่มีเวลาให้กับครอบครัว เราต้องไม่ลืมว่าการใช้เวลาอยู่กับครอบครัวเป็นวิถีทางหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นสมาชิกครอบครัวของเราว่าเรารักพวกเขา เมื่อเรารักครอบครัว เราต้องอุทิศเวลาให้กับครอบครัวมากที่สุดเท่าที่เราจะสามารถทำได้ จำไว้เสมอว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีเวลาของมัน อย่าเอาเวลาของครอบครัวไปกับการทำงานจนมากเกินไปให้แบบอย่างของพระเยซู



สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org



เจ้าเตือนใจเราให้มองเห็นคุณค่าและความสำคัญของครอบครัวมากกว่าการทำงาน คงจะไร้ประโยชน์อย่าง
สิ้นเชิง ถ้าเรารวนลานฟ้า แต่ครอบครัวของเราแตกแยก ลูกๆ ของเราขาดความอบอุ่น กลายเป็นเด็กมีปัญหา
และภาระให้กับสังคม ในโอกาสฉลองวัดปีนี้ ให้เราอนขอครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ช่วยเราให้รู้จักเลือกและให้สิ่งที่ดี
ที่สุดสำหรับครอบครัวของเราแต่ละคน **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**